

‘Best grappig dat bidden’

Groep 7 van basisschool De Lembergh uit Limbricht bezocht gisteren in Sittard drie gebedshuizen op een ochtend: de protestantse kerk aan de Gruizenstraat, de rooms-katholieke kloosterkapel aan de Plakstraat en de moskee aan de Paulus Potterstraat. ‘Van buiten lijken het alle drie gewone gebouwen’.

door **Ronald Colé**

Ze zijn er al dikwijls met hun ouders langs gelopen. Op weg van het ABC-complex naar de Hema. Maar nooit eerder is hen opgevallen dat dat gebouwtje met die dichtgemetselde ramen tegenover de Jamin een gebedshuis is.

„Waarom kunnen jullie zien dat het dat wel is?“, vraagt dominee Joachim Stegink van de protestantse kerk aan de Gruizenstraat. „Aan de toren“, roept groep 7 van basisschool De Lembergh uit Limbricht in koor.

Samen met meester Niek Geelen en stagiair Thijs Wetemans zijn 31 kinderen deze dinsdagmorgen op de fiets gestapt om in één ochtend drie gebedshuizen in Sittard te bezoeken. Een idee van Wetemans.

„In de klas hebben we wel eens het onderwerp alloctonen behandeld. En in die lessen proefde ik - hoe zeg je dat netjes? - toch wel een beetje weerstand.”

Dus rees bij de derdejaars Pabostudent het idee om met zijn klas een keer een moskee te bezoeken.

„Bij mijn speurtocht op internet stuitte ik op het Platform Moslims-Christenen Geleen, dat één keer per jaar een moskee-kerkenpad houdt voor volwassenen en dus heb ik hen gevraagd of dat ook mogelijk was voor kinderen van tien tot twaalf jaar.”

De 42-jarige Nieuwstadter streeft geen hogere doelen na. „We leven nu eenmaal in een multiculturele samenleving. Dan is het best goed als je een keer in een protestantse kerk en een moskee bent geweest.” Het laatste wat Wetemans wil, is zijn kinderen ‘herprogrammeren’. „Als ze hierdoor een genuanceerdere houding tegenover de medemens krijgen, is dat meegenomen. Maar kinderen kun je niks opleggen. Die vullen zelf wel in wat ze oppikken.”

Dat ondervindt ook dominee Stegink. Na een hele kindvriendelijke uitleg over de verschillen tussen het protestantisme en het katholicisme (‘wij hebben geen schildere-

Kinderen kijken rond in de kale protestantse kerk. foto Annemiek Mommers

rijen en beelden in de kerk omdat dat afleidt; het gaat ons om het woord en niet om de gebruiken’), vraagt een van de jongens zich af wat die ‘zijspiegel van die auto’ is die naast het orgel hangt. „Dat is een spiegel voor de organist, omdat hij met zijn rug naar de predikant toe zit. Nu kan hij zonder telkens zijn hoofd te moeten

‘Waarvoor is die auto-zijspiegel naast het orgel?’

draaien toch zien wanneer hij een lied kan inzetten.” Na een half uur verplaatst het gezelschap zich per fiets naar het rooms-katholieke Sint Agnetenbergklooster aan de Plakstraat, waar zuster Virgo de kinderen opwacht. Zij gaat hen voor naar de kapel. „Wat denken jullie, komen wij hier

vaak?” Een van de meisjes denkt van wel. „Want als je in een klooster zit, ben je vaak gelovig.” In tegenstelling tot de losse sfeer aan de Gruizenstraat, houdt zuster Virgo de kinderen in de kerkbankjes graag allemaal bij de les. Dus knipt ze af en toe met haar vingers om de achterste rijen tot stilte te manen. Haar verleden als onderwijzeres komt ook duidelijk naar voren als ze de kinderen aan de hand van een ansichtkaart met een strookje tekst en notenschrift erop een eenvoudig kerkliedje leert: *Vrede voor jou*. Bevlogen dirigerend, stampet ze de tekst erin (‘Zien julie? Twee keer gaan de nootjes omhoog en de laatste keer omhoog’). De kinderen gehoorzamen gedwee. Leerkracht Geelen is onder de indruk. „Ze vinden het echt interessant, ze luisteren haast vanzelf.” Na een korte benoeming van de heiligenbeelden, uitleg over monstrans, processiekruis, biechtstoel en godslamp besluit zuster Virgo

Zakariya Bosmans vertaalt het Arabische schrift op de muur van de moskee.

foto Annemiek Mommers

Zuster Virgo wijst de kinderen in de kloosterkapel op het alziend oog.

foto Annemiek Mommers

nog een keer *Vrede voor jou* met de kinderen te zingen. „Zodat jullie het straks kennen.” Dan volgt nog een kijkje in de sacristie en een blik op de kruisweg. Bij het verlaten van de kapel mogen de kinderen de liedkaarten als souvenir mee naar huis nemen en wordt Lotte Geene aangewezen om haar klasgenootjes op, niet gewijde, hosties te trakteren. Die vallen in de smaak. „Ik moet ook een hostie, ook al ben ik niet gedoopt”, klinkt het vastberaden in de groep. Dan wacht het derde godshuis: de El Moshinine-moskee in Broeksittard. Het eerst springen de blauwe en zandkleurige banen vloerbedekking in het oog. „Och, hier is het leuk.” Zakariya Bosmans hoort het geamuseerd aan. De 36-jarige leraar Islamitische wetenschappen en Arabische talen - geboren in Susteren en getogen in Sittard - geeft tekst en uitleg. Hij begint met de vijf ‘pilaren’ waar het islamitisch geloof op rust: het geloof in één god, het

vijfmaal per dag richting Mekka bidden, een aalmoes geven aan mensen die het nodig hebben, het vasten tijdens de Ramadan en de bedevaart naar Mekka. Met name de Ramadan roept een spervuur aan vragen op. ‘Wat als je stiekem toch eet?’, ‘s Nachts moet je toch slapen?’, ‘Overdag niet drinken als het heet is, is toch niet

‘Ik moet ook een hostie, ook al ben ik niet gedoopt’

goed?’, ‘Hoe doen topsporters dat?’. Ook de bedevaart naar Mekka spreekt tot de verbeelding. Want als Bosmans voorstelt zo’n gebed eens ‘uit te proberen’, klinkt een luid ‘jaaaaaaaa!’.

Het met licht gespreide benen naast elkaar staan, het buigen, knielen en *Allahu Akbar* roepen (‘Allah

is de grootste’) wordt fanatiek meegedaan, maar veroorzaakt ook bij een enkeling de slappe lach. Als Bosmans vraagt hoe dat gebed aanvoelde, antwoorden de kinderen: „Grappig!” Gevolgd door: „Nog een keer, nog een keer.”

Thijs Wetemans stelt echter vanwege de tijd voor liever nog iets over het huis te vertellen, hetgeen een teleurgesteld *ohhhhhh* oplevert. Een bezoek aan de aparte gebedsruimte voor vrouwen, het klaslokaal, de eetzaal en keuken, vergoedt veel. Na afloop zijn alle kinderen even enthousiast. Valea Hahnrahs (11) wist niet dat mannen en vrouwen in een moskee apart moeten bidden. Lotte Geene is verbaasd dat in drie gewone gebouwen drie verschillende kerken verscholen zaten en glundert nog na van het hosties uitdelen, en Brian Goei heeft genoten van het bidden in de moskee. „Dat was echt grappig in die onverstaanbare taal en met dat steeds weer opstaan en knielen.”